

Tình cha

DIỆU NGỌC

Đêm nay là tiệc chay gây quỹ xây chánh điện chùa Hoa Nghiêm, có chương trình văn nghệ giúp vui do ca đoàn chùa Hoa Nghiêm đảm trách.

Ngồi nghe các em thiếu niên Phật tử trong ca đoàn hát bài "Tình cha":

"Người là vàng thái dương

"Người là ngọn núi cao

"Người thường nghiêm khắc hơn mẹ yêu nhưng bao giờ người cũng chứa chan một tấm 'lòng thương con vô bờ bến' (Trong bài tình cha)

Rồi nhìn các em trong chiếc áo dài đồng phục đang cất lên những tiếng hát chứa đựng vô vàn mến yêu để ca tụng người cha khiến cho trong tôi chợt dâng lên một niềm hoài cảm khó tả và tự nhiên nước mắt tôi chảy ra hồi nào tôi cũng không hay.... Tôi nhớ Ba tôi...

Người bạn ngồi cùng bàn kể tai tôi nói nhỏ: "Cha là núi Thái sơn nhưng lâu nay bị mây che, nay mây đã tan nên người ta đã nhìn thấy công của cha"

Câu nói của người bạn có thể đúng đối với ai đó nhưng với tôi thì không hẳn là vậy, vì thực sự mà nói dù đã mấy chục năm qua, từ khi ba tôi mất, hình bóng của người không mấy khi vắng mặt trong tôi. Bằng chứng là hễ mỗi lần Vu Lan đến, người ta thì sao tôi không biết nhưng với tôi thì Vu Lan là dịp tưởng niệm công ơn trời biển của mẹ nhưng hình bóng người cha cũng đồng thời hiện đến trong tôi. Tôi thương Ba tôi lắm... nhứt là từ khi tập tễnh đi chùa tụng kinh lễ Phật rồi nghe những bài Pháp thì tôi lại nghĩ rằng... Không biết Ba tôi ngày xưa có biết gì về Phật pháp hay không nhưng cái đức bố thí của người thì thật là bao la... mà tôi sẽ kể sau đây....

Tiệc tan, về tới nhà thì trời đã khuya nhưng tôi không tài nào ngủ ngay được. Tôi cứ nằm đó miên man nhớ đến lời mấy em ca hồi chiều... rồi thì cả một khoảng đời thơ ấu, những kỷ niệm vui buồn với Ba tôi hiện đến rõ ràng như mới mấy ngày qua....

Ngược dòng thời gian trở về những năm cuối thập niên 40 và đầu thập niên 50... Khi đã có chút trí nhớ

thì tôi đã được 7-8 tuổi...

Tôi là con gái út của một gia đình chỉ có... hai chị em. Quê tôi là một làng ven biển, có thể được gọi là một bán đảo, nằm ở vị trí phía Bắc và cách thành phố Nha Trang chừng 40 cây số đường xe chạy... Làng tôi dựa lưng vào núi và ngó ra biển, dân ở đó sống bằng ba nghề chính: Làm muối, chài lưới đánh cá và một số canh tác ruộng lúa. Dân trong vùng được phân bố ra thành bảy làng... Một điều đặc biệt có thể nói là phần lớn ruộng muối ở đó là thuộc sở hữu của gia đình tôi.... Tôi vì còn nhỏ nên chỉ biết loáng thoáng là ông nội tôi để lại tài sản cho Ba tôi rất nhiều. Ngoài những lô ruộng muối Ba tôi còn làm chủ nhiều đồn điền cà phê, ruộng ngọt trồng lúa và một cái đĩa cá rất lớn, chỗ cái đĩa cá hồi trước là một cái eo biển, Ba tôi đã mượn người ta đổ đá làm một con đê chặn ngang eo biển làm thành cái đĩa, rất rộng, xe hơi đi lại được trên mặt đê. Đĩa dùng để nuôi cá mẩn.

Điểm đặc biệt nữa là dân chúng trong cả bảy làng ở đó đều rất mến và rất thân thiện với gia đình chúng tôi, họ rất kính trọng Ba tôi mà theo tôi nghĩ thì không phải vì Ba tôi là chủ đất, chủ ruộng mà có lẽ vì tâm từ bi, tánh độ lượng và lòng bố thí ít ai bằng của ông...

Khi tôi đến tuổi đi học thì... Vì quê tôi khi đó còn là một vùng quê xa thành thị nên không có trường, Ba tôi thuê thầy giáo đến nhà dạy chị em tôi học... Nhưng khi nghĩ đến con em của dân làng không có điều kiện để học như chúng tôi... Ba bàn với má tôi rồi họp một số người lớn tuổi trong bảy làng lại và cho họ biết là